

TORTURA "BLANCA"?

... La estimulación sensorial es vital para el mantenimiento de las funciones cerebrales. El mundo tiene sentido cuando se puede comparar lo almacenado en el cerebro con lo percibido por los sentidos. La estimulación correcta del cerebro permite establecer nuevas conexiones neuronales y aumentar la eficiencia cerebral.

... En ancianos enfermos en condiciones de aislamiento (salas de hospitales, residencias, entornos familiares poco favorables) se dañan las funciones psicológicas y orgánicas.

... Pero la privación sensorial es también una forma habitual de tortura. El objetivo es la confusión, el «lavado del cerebro». Si el cerebro «cree» que esta confusión cesará con una acción concreta, ordenará que el individuo la haga, incluso contra su razón.

... El flujo sensorial es crucial para la vida. (the editorial section provides monthly comments and reflections about sensory sciences by percepnet editors and contributors. Percepnet. 31 de Enero 2002)

L'anomenada "Tortura Blanca" és aquella que no deixa rastres físics, que sí psicològics, i s'utilitza, a l'igual que la que malmet el cos, amb algun objectiu determinat pels torturadors amb un grau d'intensitat equivalent al que és pretén extreure del torturat i que aquest s'aplegui als desitjos del torturador. Les conseqüències posteriors i depenent del grau d'intensitat, poden tenir efectes duradors.

El torturador o torturadors, vetllen per comprovar l'estat anímic del torturat per tal de cercar el moment oportú en que aquest queda trencat en el seu procés cognitiu i així convertir-lo en un cos fàcilment manipulable. Els que hem patit la tortura –molts milers en aquest país–, sabem de que parlem, no cal que autoritats acadèmiques que no ho han patit vulguin donar lliçons o desmentir aquestes afirmacions. Les cicatrius en els nostres cossos i la nostra memòria son els nostres diplomes.

"Cónsola va perdre diverses vegades el coneixement. Ho certifica Josep Ramón Mora, que va passar una nit al seu costat. Segons Mora hi havia tres tipus als interrogatoris: el que et maltractava, el que t'aconsellava que evitessis els maltractes i el que feia preguntes més o menys intel·ligents" (Regió7, 10 de novembre de 1985. "Fa 10 anys, un franquisme agònic colpejà Manresa")

Certament han anat canviant els mètodes de tortura, que no els objectius, i entre aquests mètodes han anat passant del individual al col·lectiu per tal de comprovar els seus efectes sobre el comportament i el grau d'acceptació de les exigències del torturador.

La tortura blanca te infinitat de variants, més o menys aparentment agressives, però cinc d'elles son una constant:

- . L'aïllament
- . La por
- . L'amenaça de mort
- . Les amenaces
- . La percepció de sentir-se vigilat les 24 hores del dia.

A partir d'aquestes consideracions podem començar a pensar quin significat té l'exigència generalitzada de portar guants a totes hores i llocs, morrions, allunyament, manca de contacte físic, manca d'abraçades, manca de petons. Tot això, diuen alguns experts que ens curarà d'un suposat tros d'ARN que és una amenaça mundial.

Però, altres experts, asseguren que "*el flux sensorial és CRUCIAL per a la vida*". Així doncs d'entrada es ben contradictori què teòricament per guarir-nos d'una malaltia és rebutgi aquest flux sensorial. O, bé la intencionalitat és altra? Perquè tal vegada l'objectiu és com apunta l'editorial de la Societat Espanyola de Ciències Sensorials, el "rentat de cervell". I perquè?

Si és pogués respondre taxativament aquesta pregunta, ja s'hauria arribat al final del carrer, per tan podem acostar-nos, per ara, a certes hipòtesis a l'espera de la seva confirmació més endavant. Tot apunta a una macro operació PREVENTIVA, al igual que en termes policials s'anomena detenció preventiva.

Persones recloses, altres amb llibertat vigilada, altres amb permisos penitenciaris de curta durada, altres amb redempció de la pena per treball. Però TOTS sotmesos a règim carcerari custodiats per les diverses forces de "seguretat", ajudats per voluntaris "cabos de vara", que des de finestres i balcons denuncien i increpen als que volen alleugerir la reclusió, en un improvisat exercit de col·laboradors i/o mercenaris que augura una societat en que primi la delació i no la solidaritat, i en que els sub-oficials que adoctrinen aquestes "cabos de vara" pregonen instruccions des dels principals medis de comunicació. Talment és incompreensible la pretensió de curar una malaltia amb escopetes, o no te rés a veure la malaltia?

Una breu ressenya del llibre d'Ignacio Morgado. *Cómo percibimos el mundo: una aproximación a la mente y los sentidos* (Ariel, 2012), Catedràtic de Psicobiologia de l'Institut de Neurociencia de la Universitat Autònoma de Barcelona realitzat per Blanca Ozcàriz Raventos, Vicepresidenta de la Sociedad Española de Ciencias Sensoriales (SECS) ens pot acostar, mínimament a posar sobre la taula fenòmens com els que estem vivint en aquests moments i les reaccions de la majoria social davant la intoxicació mediàtica:

"... Los estímulos sensoriales externos o internos transmitidos por el sistema nervioso hasta el cerebro son leídos inicialmente de forma inconsciente, ejerciendo una primera selección o filtro.

... Nos creemos que el ser humano es muy racional y que reflexionamos nuestras respuestas y reacciones. Sin embargo, Morgado nos recuerda que somos seres emocionales y que estamos totalmente condicionados por nuestro cerebro reptiliano que determina la fuerza de los sentimientos marcando definitivamente nuestro comportamiento.

... El autor insiste en que nuestro comportamiento, o sea, las respuestas somáticas dependen directamente de nuestros sentidos, de las sensaciones viscerales que tengamos, y que éstas generan diferentes estados de ánimo en las personas. (Como percibimos el mundo [How we perceive the world], Blanca Ozcàriz Raventós. Perceptnet, 23 febrer de 2015)

Hauríem de preguntar quines conseqüències poden derivar-se de la gran campanya de terror desencadenada sense estar avalada per les dades objectives i comparables amb els resultats fatals d'altres patologies. Però

"... lo que percibimos no necesariamente coincide con lo que pueda haber fuera de nosotros, que no es más que materia y energía. Las percepciones no existen fuera de nuestra mente. Dicho de otro modo: el cerebro es el que ve, oye, siente..." (La Vanguardia entrevista con Ignacio Morgado, 26 abril 2012).

El major exponent d'aquestes consideracions i com a millor mostra el trobem en l'efecte devastador que estan provocant aquestes mesures de reclusió en les persones de les Residències de gent gran. Sense que es justifiqui l'excusa de que estaven amb patologies prèvies, doncs això ens hauria de fer comptar les defuncions en altres classificacions, i ans el contrari, ara, encara les estan comptant amb més quantia que la

acreditada per la patologia de marres, per així incrementar la política del terror.

Podem concloure aquestes reflexions posant com exemple els objectius que persegueixen els torturadors que, a més de arrencar certes informacions, l'objectiu principal és convertir els éssers humans en NO persones, dòcils, espantades i sotmeses a qualsevol ordre posterior.

És el intent de posar fi a la dissidència. Per tant cal impulsar la dissidència més que mai per acabar amb la tortura.

Josep Cónsola 22 abril 2020

